

С. К. Криворучко

ЛЮБОВНИЙ ТРИКУТНИК У РОМАНІ СІМОНІ ДЕ БОВУАР «МАНДАРИНИ»

У розкритті психології Ганни у романі Сімони де Бовуар (1908–1986) «Мандарини» 1954 р. важливу роль відіграє екзистенція жіночності, яка найяскравіше розвивається письменницею у створеній нею фігурі любовного трикутника: Робер / Ганна / Льюїс. Стосунки Ганни і Льюїса вибудовуються на принципі контрастності – ці герої різні, вони не розуміють одне одного, вони – не пара. Різність виявляється на рівні фундаментального мислення, оскільки вони є носіями різних мов – французької та англійської, стосунки яких перебувають у давньому історичному конфлікті. Вже велось, що еволюція Ганни проходить не «завдяки», а «незважаючи». Саме в цю площину поглинає С. де Бовуар кохання Льюїса і Ганни, яке, наче диво, виникає «незважаючи» на велику відстань, мовне непорозуміння, культурні погляди, політичну позицію героїв.

Образ Льюїса письменниця у противагу Ганні, що займає відсторонену позицію, наділяє жорсткою агресією, яку іноді суб'єкт спрямовує власно на себе, що виявляється у суїцидальній схильності: «... d'avoir envie de tuer tout le monde et vous avec» [6; 46] «... відчувати бажання вбити усіх, у тому числі і себе» (*переклад тут і далі С. К. Криворучко*). Кохання Льюїса і Ганни С. де Бовуар передає як гру дорослих людей, які вдають себе чоловіком і дружиною. Льюїс, на думку Ганни, весь час робить щось «не те» і «не так», саме з цієї невідповідності весь час виникають непорозуміння. Коли Льюїс витрачає час, якого надто мало, на душевнохвору Марію, Ганна починає його ревнувати, звичайно без підстав на ревності.

Ці стосунки розкривають Ганну як блаженну, а їх кохання як неможливе: «Il ne s'agissait encore que d'une aventure de voyage : si je restais, ça deviendrait un véritable amour, un impossible amour, et c'est alors que je souffrirais» [6; 54] «Досі мова йшла усього лише про дорожню пригоду, а якщо я залишусь, воно стане справжнім коханням, неможливим коханням, і тоді мені доведеться страждати». Ганна вирішує продовжувати. Кохання на відстані має підживлюватись, таким чином, велику увагу героїня приділяє листам, очікування яких викликає душевне збудження: «... j'essayai de boire mon thé sans que ma main tremble ; j'avais autant de peine à tenir rassemblés les morceaux de mon corps qu'à l'heure... jusqu'à ce que j'aie trouvé un prétexte pour gagner ma chambre... je déchirai la feuille de papier jaune d'où allait miraculeusement surgir la présence bouleversante de Lewis...» [6; 75–76] «... я стала пити чай, намагаючись угамувати тремтіння у руці; мені так само важко було утримувати моє тіло, що розпадалося на частини... доки я не знайшла привід, щоб піти до себе в кімнату;... я розірвала жовтий аркуш паперу, який дивним образом мав подарувати мені хвилюючу присутність Льюїса», а отримання – розчарування: «... la lettre était tapée à la machine, elle était gaie, gentille et vide et pendant un long

moment je contemplai avec stupeur la signature qui la scellait, implacable comme une dalle mortuaire» [6; 76] «... лист, друкований на машинці, був веселим, милим і пустим, і я довгий час вражено дивилася на стверджений його підпис, нещадний, наче надмогильна плита».

Розчарування викликає страждання, яке знов спрямовується на невиправдане очікування та відродження кохання. На відстані Ганну і Льюїса начебто «поєднують» листи, в яких підкреслюється нерозуміння, у чому письменниця намагається зобразити відсутність діалогу між закоханими. Біль і страждання стають провідними у цих стосунках, несподіваною для патріархального мислення є вірність Льюїса: «C'est une bien étrange entreprise, de vivre un amour en le refusant. Les lettres de Lewis me fendaient le coeur. „Est-ce que je vais continuer à vous aimer chaque jour de plus en plus?” m'écrivait-il... „C'est un drôle de tour que vous m'avez joué. Je ne peux plus ramener chez moi des femmes d'une nuit”» [6; 179] «До чого дивний задум – жити коханням, відмовляючись від нього. Листи Льюїса розривали мені серце. „Невже я буду кохати вас кожного дня все сильніше?” – писав він мені... „Дивний жарт ви зі мною зіграли. Я не можу більше приводити до себе жінок на одну ніч”».

Кохання поступово стає складником екзистенції для обох, але Ганна, занурюючись у нього, відчуває, що все рівно йде до старості, яка символізує смерть: «... je voulais qu'il m'aime ; je voulais tout le mal que je lui faisais ; je subissais sa tristesse dans le remords... je me rapprochais de jour en jour de ma vieillesse ; notre amour vieillissait, un jour il mourrait sans avoir vécu» [6; 179] «... я хотіла, щоб він любив мене, я хотіла того болю, що завдавала йому, я зазнавала його сум із каяттям і сама теж страждала... я день від дня наближалася до старості; наше кохання старіло, одного разу воно помре, так і не встигши пожити». Письменниця зображує, як надто сильне відчуття кохання переходить у свою протилежність – його відсутність, яка теж стає екзистенцією. Ганна, повертаючись до Льюїса, починає усвідомлювати близь його будинку, що не відчуває кохання, що воно вже втрачено. У змінах настрою героїні С. де Бовуар передає жіночу непостійність, нестабільність.

С. де Бовуар через любовний трикутник зображує суб'єктивні емоції Ганни, в яких простежуються загальні риси феномену кохання. Письменниця продовжує традиції давньогрецької поетеси Сапфо, які розвивав давньоримський поет Г.-В. Катулл, що інтерпретували кохання як почуття. С. де Бовуар намагається ввести у прозовий романний канон ліричну поезику, однак збагачує попередні надбання філософською аналітичністю. Письменниця аналізує кохання в образі Ганни, таким чином, жінка виявляється суб'єктом, а Льюїс – об'єктом, на якого налаштована героїня. Це відкриття С. де Бовуар є гендерним у контексті феміністичних пошуків ХХ ст. Письменниця досліджує мінливість і непостійність кохання, його нестабільність. Зміни настрою відбуваються миттєво у свідомості Ганни.

Очікування зустрічі супроводжується відсутністю кохання Ганни, а зустріч із Льюїсом знов відроджує це кохання. Таким чином, кохання вводиться

письменницею у метафізичність часу, в якому стає ймовірним повернення. Повернення стає екзистенційним, підсилюючим, сенсоутворюючим, подовжуючим час, віддаляючим зникнення кохання. Сильні емоції повертають молодість Ганни, швидкоплинність концентрується на миті, надаючи їй значущості та підносячи її, наче виокремлюючи з усього життя. Ця мить офарбовується щастям, радістю, які утворюють у мисленні героїні ілюзію постійності. Саме у цей осередок щастя С. де Бовуар наче несподіваний випадок вводить лист Робера. Незважаючи на духовну спорідненість Ганни і Робера, у цю мить лист підкреслює віддаленість чоловіка, віддаленість Парижу, як культурного джерела, що утворило героїню, роблячи повсякденне життя жінки наче зайвим. Ця мить робить «чужого» Льюїса близьким до Ганни.

Письменниця аналізує кохання протилежностей, суть якого двоїстість. Для наочності начебто символічно розподіляються функції між закоханими: Льюїс втілює розлуку, від'їзд, а Ганна – зустріч, повернення, бажання мандрувати та поглинати у незнайоме середовище. Таким чином, мужчина представлений традиційно, стало, а жінка, як готова до інтеграції, до нових відчуттів і емоцій.

Кохання Ганни до Льюїса чуттєве, тілесне, ґрунтується на бажанні та сексуальному тяжінні. Тіло Ганни відкриває для неї Льюїс і начебто дарує його жінці. Тіло у сексуальній насолоді відроджує і продовжує душу Ганни. Образ Льюїса письменниця наділяє прихильністю до власного старого поношеного одягу, що виявляється своєрідною алегорією тілесності мужчини. Символом тіла-дарунка письменниця у романі вводить матеріальний подарунок від Льюїса – *huipil*. Це вентажний одяг індійської жінки. Саме таким дарунком С. де Бовуар підкреслює інтелектуальну обраність Ганни, яка вміє оцінити вишуканість – «іншість» і «меншинність» певної жінки, що є спорідненою із «меншиною» культурою індійців, зневаженою цивілізацією білих. Гостроту щастя Ганна дорівнює всьому життю, відчуваючи, що коли Льюїс зречеться її, вона не зможе жити без почуття закоханості. Однак, незважаючи на гостроту блаженства, герої не можуть бути разом.

Саме у стосунках Льюїса і Ганни письменниця намагається зобразити, що життя значно більше ніж кохання, і що лише сексуальне тяжіння не може бути сенсом життя людини, незважаючи на солодкість і щастя, яким збагачується індивід. Термін сексуальної пристрасті надто короткий, вважає С. де Бовуар. Ганна хотіла його подовжити великою відстанню. Але «чужинність» героїв з часом проступає, формує відчуження у спілкуванні між коханцями, та породжує відсутність бажання у сексі. Саме на бажанні Ганни, якого їй не вистачало у стосунках із Робером, будувалося її кохання до Льюїса. Коли Ганна втрачає бажання, вона сумує і страждає, та усвідомлює, що це єдина точка перетину.

Однак, як завжди Ганна займає відсторонену позицію, намагаючись пасивно віддалити розрив. І тут письменниця аналізує психологію смерті кохання: повільну, поступову. Смерть кохання письменниця виводить на різних

інтересах, що виявляються екзистенцією кожного закоханого. Якщо раніше завдяки почуттю насолоди вони емоційно якимись митями були разом, то тепер вони існують окремо. «Чужинність» виявляється у мисленні. Вони по-різному сприймають час, який, на думку С. де Бовуар, є сенсоутворюючим. Для Ганни найважливішим постає теперішнє, її екзистенція концентрується на миті. Для Льюїса найвагомим виявляється минуле і майбутнє (коли Ганна знаходилася у Парижі, він міг згадувати про неї: ретроспективні спогади підживлювали його кохання; але коли кохана жінка поруч із ним у його будинку, він фокусується на майбутньому: його цікавить реклама і продаж його книжок, тому думки зосереджені на поїзді у Нью-Йорк, що є символом майбутнього; отже, Ганна, яка знаходиться поруч, не цікава, тому що це – теперішнє, таким саме не привабливим виявляється Нью-Йорк, коли Льюїс приїжджає туди, тому що це місто стає для нього теперішнім). Минуле у спогадах Льюїса завжди ідеалізується та викликає ностальгію героя.

Коли Ганна знаходиться поруч із Льюїсом, він більший інтерес виявляє до інших, незнайомих, відсторонених від нього людей. Місто Нью-Йорк у Ганни асоціюється із Льюїсом, його поганий настрій і незадоволення кидає відбиток у враженнях героїні на місто. Через передчуття смерті кохання Ганна розчаровується у Нью-Йорку, естетика новизни якого не виправдала її надій. Таким чином, С. де Бовуар підводить закоханих до різних інтересів та спільного сексу, який, коли зникли почуття, став фізичними вправами. Ганна усвідомлює, що вони відокремлені одне від одного, але вона хоче і прагне бути разом. Однак, Льюїс, знаходячись поруч, емоційно далеко від неї, вдаючись навіть до брехні, щоб якомога менше часу проводити близь жінки, яку він так чекав, коли вона була далеко. Льюїса приваблює недосяжність Ганни, тому що коли вона поруч, то із коханої перетворюється на «служницю».

Щирість є провідною рисою екзистенції Ганни, якій С. де Бовуар протиставляє брехню Льюїса. Їхній конфлікт глибинний, психологічний, вони по-різному сприймають світ. Більшості людей, які існують поруч у байдужості, ці стосунки взагалі не зрозумілі. Але письменниця намагається продемонструвати, як начебто схожі за соціальним станом та інтелектуальними уподобаннями і, навіть, тілесним тяжінням люди, можуть бути віддаленими. При з'ясуванні стосунків, якого вимагає Ганна, їй стає зрозуміло, що за прихильністю Льюїса ховалося його незадоволення, тому що він, на його думку, мав постійно виконувати бажання жінки. Їхній конфлікт є екзистенційним: Ганна вважає, що щирість є абсолютом у стосунках, а на думку Льюїса «... c'est le pire mensonge : prétendre qu'on se dit la vérité» [6; 263] «найгірша брехня – стверджувати, що люди говорять одне одному правду».

Конфлікт письменниця підводить до різних глибинних світоглядних позицій: якщо Ганна намагається начебто відсторонитись, зайнявши позицію споглядача, та дати «іншому» вільно існувати поруч, то Льюїс за своєю суттю весь час підштовхує «іншого» до конфлікту. Із Льюїсом важко жити («існувати») разом. Для підсилення конфліктної риси Льюїса письменниця

вводить у роман «деталь» – його пасивне непорозуміння із дитиною господарів, де гостювали закохані за ініціативою письменника. Він зневажливо ставиться до етикету і бездоганно псує стосунки з усіма навколо. Сам собі він пояснює свою поведінку ревностями, що ще більше віддаляє закоханих одне від одного. Ганна своєю м'якою наполегливістю, шляхом з'ясування стосунків, намагається відшукати щирість у душі Льюїса. Компроміс, на думку Ганни, – єдиний можливий спосіб перемоги. Компромісом у романі С. де Бовуар визначає обіцяння Ганни грати за правилами Льюїса: «Je prendrai ce que vous me donnerez et je n'exigerai jamais rien... en mon absence, il devait se sentir aussi libre que si je n'avais pas existé. Si jamais il était tenté d'aimer d'amour une autre femme, tant pis pour moi, je ne protesterais pas. Puisque notre histoire ne lui apportait pas tout ce qu'il aurait souhaité, au moins elle ne le priverait de rien » [6; 269] «Я прийму те, що ви дасте, і ніколи на буду нічого вимагати... у мою відсутність він має відчувати себе таким же вільним, наче б мене не існувало. Якщо коли-небудь йому вдасться зустріти іншу жінку, тим гірше для мене, я суперечити не стану. Якщо наша історія не принесла йому всього, що він хотів, то, принаймні, вона його нічого не позбавить». Свобода є найсолодкішим відчуттям у західній культурі, яке намагається подарувати Ганна Льюїсу, пропонуючи вільні стосунки.

У конфлікті чоловік / жінка перемагає Ганна, яка м'якістю, обіцянками, компромісами відроджує на якийсь час кохання і відкриває для Льюїса солодку ймовірність теперішнього: «J'ai tellement envie d'être seul avec vous!.. j'ai compris quelle sottise j'avais faite!» [6; 285] «Мені так хочеться побути з вами на самоті!... я зрозумів, яку безглуздість я скоїв». Однак це був останній спалах його почуттів, і коли через рік Ганна намагалася ще раз усе відродити, їй це не вдалось. У зустрічах із Льюїсом метою Ганни було періодично, час від часу відроджувати власне тіло, яке перебувало зазвичай уві сні. Остання зустріч загострила «чужинність» між закоханими. С. де Бовуар вводить «деталь», яка підкреслює емоційну прірву – це парфуми Ганни, які їй подарувала Поль. Ця «деталь» є символічною – подарунок від жінки, що кинули начебто провокує чоловіка на втечу.

Ганна відчуває, що минуле вже пройшло і його не повернеш: Льюїс її розлюбив. Її приреченість простежується в тому, що вона продовжує його любити, і тепер вона належить до когорти жінок, яких розлюбили. Так само як і Поль, Ганна відчуває холодність, байдужість, відчуження колишнього коханого, на якого більше не має впливу. Саме у момент байдужості розквітають нещирість, пересиченість, незрозуміла гра чоловіка, який і не збирається співчувати жінці, яку вже не кохає. Ганна постає як «чужа», незрозуміла. Письменниця у конфлікті чоловік / жінка вводить культурний дисонанс: США / Франція, де простежується різна інтерпретація історичних подій. С. де Бовуар демонструє, як відрізняється сприйняття Другої світової війни: «... c'était leur guerre qu'ils se racontaient, une guerre dont nous n'avions été que le prétexte un peu dérisoire; leurs scrupules à notre égard ressemblaient à ceux

qu'un homme peut éprouver devant une faible femme ou une bête passive ; et déjà avec notre histoire ils fabriquaient des légendes de cire» [6; 402] «... то була їхня війна, про яку вони розмовляли, війна, у якій ми виявилися мізерним приводом; їхня ошатність сходила на ту, що чоловік може відчувати по відношенню до слабкої жінки або беззахисної тварини; із нашої історії вони вже творили воскові легенди».

У розриві Ганни і Льюїса С. де Бовуар теж начебто протиставляє французів і американців: якщо Анрі, який жив поблизу Поль унікав відверто говорити їй, що кохання вже немає, даючи їй змогу власною думкою дійти цього висновку, то Льюїс спеціально викликає Ганну до себе. Жінка має подолати океан, щоб у вічі отримати, що більше її не люблять. Саме така поведінка є алегорією – відвертої помсти чоловіка, якого довго ображали і скривджували. Наприкінці роману С. де Бовуар вводить зізнання Льюїса, що він не створений для родинного життя, таким чином, усі попередні пропозиції, що він робив своїй закоханій, втрачають сенс. Сім'ю Льюїс сприймає як рабство, яке позбавляє індивіда волі: «... aussitôt enfermé dans une maison avec une femme et des enfants je n'aurais plus qu'une idée : me sauver» [6; 404] «Варто мені залишитись запертим у будинку із дружиною і дітьми, як у мене з'явиться лише одна думка: втекти». Таким чином, у фіналі С. де Бовуар підводить героїв до апофеозу порушення романтичних стосунків: визнанні одне одному, що їхнє кохання прийшло до власної смерті, а закохані тепер мають жити поза його межами.

Несподіваним виявляється прощання колишніх закоханих, яким письменниця повертається до традиційного канону літературних романтичних пар – вічні обіцянки: «... il murmura d'un ton léger : – Peut-être que je vous aime encore... – Lewis, je ne sais pas si je cesserai de vous aimer; mais je sais que toute ma vie vous serez dans mon cœur... „Et vous dans le mien, toute ma vie”» [6; 427–428] «... він прошепотів невимушено: – Може бути, я все ще люблю вас... – Льюїс, я не знаю, чи припиню я вас кохати, але знаю одне: ви залишитесь у моєму серці назавжди... „А ви у моєму, на все життя”». Після цього Ганна намагається скоїти самогубство.

Ці пристрасні стосунки героїв письменниця утворює на тлі гармонійного порозуміння інтелектуального подружжя Ганни і Робера. Виникає питання: навіщо С. де Бовуар вводить у роман образ Льюїса? Льюїс є засобом самореалізації Ганни, яка намагається відкрити у собі інші межі. Тобто він допомагає пізнати жінці саму себе. Буквально цей мотив сконцентрований навколо тіла Ганни, яке їй дарує Льюїс, тому що із Робером у них платонічні стосунки. У стосунках Ганни і Робера письменниця продовжує розвивати «міф», що літні люди стають байдужими до тілесної чуттєвості (Робер старший за Ганну, у діалогах твору висловлюється на рівні світських пліток начебто співчуття «нешасній» жінці, що живе зі старцем). Цей «міф» зруйнував Г. Маркес у романі «Кохання у час холери». Відносини чоловіка і дружини

письменниця зображує як інтелектуальні, які ґрунтуються, перш за все, на абсолютному порозумінні.

Але це порозуміння було досягнуто еволюцією стосунків. Вже велося, що в образі Ганни все відбувається «незважаючи». Так само С. де Бовуар чинить із подружжям. Психологічний портрет Робера письменниця вводить у монолог Ганни як ретроспекцію: «On chuchotait qu'il buvait et qu'il courait les bordels... Il portait du linge très blanc, ses mains étaient soignées, il était impeccablement rasé, si bien que ses blousons, ses chandails, ses gros souliers ne pouvaient pas s'excuser par de la négligence. Il préférait le confort à la décence... J'avais lu ses romans et je ne les avais guère aimés... et ils me parlaient de gens quelconques, de sentiments trivols, d'un tas de choses qui ne me semblaient pas essentielles» [6; 71–72] «Шепотіли, що він п'є і бігає по борделям... Він носив засліплюючу білу білизну, руки у нього були доглянуті, він був бездоганно поголений, так що його куртки, светри, величезні черевики не могла виправдати неохайність. Він обирав зручність благопристойності... Я прочитала його романи, і вони мені не сподобались... вони розповідали про звичайних людей, про неглибокі почуття, про купу речей, що здавалися мені не суттєвими».

С. де Бовуар зосереджує увагу на відсутності тілесного спалаху між Ганною і Робером, і демонструє як чоловік намагався через розум жінки викликати її кохання. Саме у цьому письменниця аналізує «фемінність» обох героїв, та демонструє, як чоловік може ставитися до жінки не як до «іншої», а як до «людини». Ганна стає суб'єктом у цих стосунках, що відкриває для себе, відшукує в об'єкті (Робері) глибинний сенс, який відразу не помітила, пізнає мужчину, а він, як фемініст, «дозволяє» це робити жінці: «Avec lui tout prenait mille sens : les visages, les voix, les vêtements des gens, un arbre, une affiche, une enseigne au néon, n'importe quoi. Du coup, j'ai relu ses romans. Et j'ai compris que je n'y avais rien compris. Dubreuilh donnait l'impression d'écrire capricieusement... le livre fermé, on se retrouvait bouleversé de colère, de dégoût... il s'intéresse sans arrière-pensée à la pluie et au beau temps, aux jeux de l'amour et du hasard...» [6; 73] «Із ним усе знаходило тисячу сенсів: обличчя, голоси, одяг людей, дерево, афіша, неонова вивіска. Я перечитала його романи, і зрозуміла, що раніше не розібралася у них... Дюбрей писав дивакувато, заради власного задоволення;... закриваючи книгу, ви відчували прилив гніву, огиду... він виявляв інтерес без задньої думки до дощу і ясної погоди, до гри кохання і випадку...». Таким чином, письменниця демонструє, що Робер подарував Ганні світ навколо неї, тоді як Льюїс – усього лише її тіло час від часу.

Робер для Ганни є об'єктом аналізу, сферою пізнання, яке відбуватиметься протягом усього життя. На думку С. де Бовуар, шлюб Робера і Ганни ідеальний: і чоловік і дружина мають власний світ, де для кожного є місце, вони подолали екзистенційну самотність, але при цьому можуть усамітнюватись за власним бажанням. Письменниця йде далі і наділяє героїв гендерною свободою, робить цей шлюб «відкритим»: Робер і Ганна дозволяють одне одному вільні сексуальні стосунки. Спільним для Робера і Ганни є

екзистенція ширості. Ганна розповідає Роберу про своє розчарування від стосунків із Скрясіним, і чоловік намагається заспокоїти дружину, зосереджуючи її увагу на тому, що цей роман – вже минуле, він залишився лише спогадом. Таким чином, замість зображення традиційних ревнощів у родині, С. де Бовуар створює чоловіка, який є другом власної дружини, що намагається співчувати і розуміти жінку.

У побутовій сфері Робер і Ганна міняються історичними функціями: Ганна виступає як сильна жінка, що захищає, Робер як слабкий чоловік, який потребує захисту. С. де Бовуар в інтригу роману вводить сюжетний вузол, коли Надін (їхня дочка) бере участь у озброєному нападі. Щоб Надін не потрапила під поліцейський арешт, її потрібно ніччю забрати із лісу. Ганна сама їде за дочкою, тихо виходячи з будинку, щоб не розбудити Робера. Жінка оберігає чоловіка від хвилювання. У поведінці Ганни письменниця зображує культуру інтелектуалів – приховане роздратування. Ганна відчуває огиду і ненависть до Венсана, який втягнув її дочку в брудну справу, але замість того, щоб відверто й агресивно висловити, що вона про нього думає, вона ховає свої почуття і емоції: «J'avais envie de claquer violemment la porte derrière lui, mais je la fermai doucement pour ne pas réveiller Robert» [6; 331] «У мене було бажання із силою захлопнути за ним двері, однак я зачинила їх тихенько, щоб не розбудити Робера». Навіть із часом про випадок із Надін Ганна нічого не розповідає Роберу, щоб не хвилювати його.

Поєднують Ганну і Робера спільні погляди на речі та затишне співіснування, які для жінки виявляються найціннішими ніж пристрасне кохання до Льюїса.

Література

1. Бовуар С. де Мандарини / С. де Бовуар; [пер. с франц. Н. А. Светидова]. – М. : Ладомир, 2005. – 618 с.
2. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. / [автор-укладач Ковалів Ю. І.]. – К. : Академія, 2007.
3. Полторацкая Н. И. Симона де Бовуар и её роман «Мандарини» / Н. И. Полторацкая // Бовуар С. де Мандарини ; [пер. с франц. Н. И. Полторацкой, Н. А. Светидовой]. – М. : Ладомир; Наука, 2005. – С. 561–600.
4. Фізер І. М. Американське літературознавство: Іст.- критич. нарис / І. М. Фізер. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2006. – 106 с.
5. Beauvoir S. de Les Mandarins / S. de Beauvoir. – P.: Gallimard, 1954. – V. I. – 509 p.
6. Beauvoir S. de Les Mandarins / S. de Beauvoir. – P.: Gallimard, 1954. – V. II. – 507 p.
7. Besse A. Les Mandarins, E. d'Astier et les prêtres-ouvriers / A.Besse // Les Nouvelle Critique. 1995. – № 61. – P. 118–134.

8. Billy A. Les Mandarins par Simone de Beauvoir / A. Billy // Biblio. –1954. – № 10.– P. 16.
9. Doeuff M. le Simone de Beauvoir and Existentialism / M. le Doeuff // Ideology and Consciousness. – № 6, 1979. – P. 47–57.

Анотація

Криворучко С. К. Любовний трикутник у романі Сімони де Бовуар «Мандарини».

У розкритті психології Ганни важливу роль відіграє екзистенція жіночності, яка найяскравіше розвивається письменницею у створеній нею фігурі любовного трикутника: Робер / Ганна / Льюїс. Стосунки Ганни і Льюїса вибудовуються на принципі контрастності. Різниця виявляється на рівні фундаментального мислення, оскільки вони є носіями різних мов – французької та англійської, стосунки яких перебувають у давньому історичному конфлікті. Саме в цю площину поглинає С. де Бовуар кохання Льюїса і Ганни, «незважаючи» на велику відстань, мовне непорозуміння, культурні погляди, політичну позицію героїв. Пристрасні стосунки героїв письменниця утворює на тлі гармонійного порозуміння інтелектуального подружжя Ганни і Робера. Льюїс є засобом самореалізації Ганни, він допомагає пізнати жінці саму себе. Цей мотив сконцентрований навколо тіла Ганни, яке їй дарує Льюїс, тому що із Робером у них платонічні стосунки. Відносини чоловіка і дружини письменниця зображує як інтелектуальні, які ґрунтуються на абсолютному порозумінні.

Ключові слова: С. де Бовуар, літературний екзистенціалізм, художній образ, трикутник.

Аннотация

Криворучко С. К. Любовный треугольник в романе Симоны де Бовуар «Мандарины».

В раскрытии психологии Анны важную роль играет экзистенция женственности, которая ярко развивается писательницей в созданной ею фигуре любовного треугольника: Робер / Анна / Льюис. Отношения Анны и Льюиса выстраиваются на принципе контрастности. Разность выявляется на уровне фундаментального мышления, поскольку они являются носителями разных языков – французского и английского, отношения которых пребывают в давнем историческом конфликте. Именно в эту плоскость вмещает С. де Бовуар любовь Льюиса и Анны, «несмотря» на большое расстояние, языковое непонимание, культурные взгляды, политическую позицию героев. Страстные отношения героев писательница образует на фоне гармоничного понимания интеллектуальной семьи Анны и Робера. Льюис является средством самореализации Анны, он помогает познать женщине саму себя. Этот мотив сконцентрирован вокруг тела Анны, которое ей дарит Льюис, потому что с Робером у них платонические отношения. Общение мужа и жены писательница изображает как интеллектуальное, которое строится на абсолютном понимании.

Ключевые слова: С. де Бовуар, литературный экзистенциализм, художественный образ, треугольник.

Summary

Kryvoruchko S. K. The love triangle in Simone de Beauvoir's novel «The Mandarins»

An important role in revealing Anna's psychology plays existence of femininity, which is clearly developing by the writer in a love triangle figure that she created: Robert / Anna / Lewis. The relationship of Anna and Lewis are built on the principle of contrast. The difference is detected at the level of fundamental thinking because they speak different languages - English and French, whose relations are in a long-standing historical conflict. In this plane S. de Beauvoir contains Lewis and Anna's love, "despite" a great distance, linguistic misunderstanding, cultural attitudes, characters' political position. Passionate characters' relationship the writer creates in a harmonious understanding of the intellectual background of the family of Anna and Robert. Lewis is a tool in Anna's self-realization, he helps to cognize the woman herself. This motif is concentrated around Anna's body, which Lewis presents to her because with Robert they have platonic relationships. Communication of husband and wife, the writer depicts as an intellectual, which is based on the absolute understanding.

Key words: S. de Beauvoir, literary existentialism, artistic image, triangle.